

SORIN TUNARU

IMAGINARIUM

Cuprins

anton	7
cronica unei zile obișnuite	14
alfa	19
mahmureală	32
poveste simplă	57
o lume în 1857 de cuvinte	79
o altă zi cu tine	85
file de calendar	101
diamandi	120
decompoziție	139
vă rugăm, păstrați liniștea!	151
călătorie înspre mulțimea vidă	176
patientia	193
MMXV	210
ante portas	214

anton

Chiar așa se trezi Anton: cu fața la perete, transpirat, cu gânduri înnegrite de visul ce-i populase întreaga noapte, obosit peste măsură. O mare de rugină tot creștea în zare, se umfla și se întindea, îl sorbea din privirea-i roșcată, iar el stătea acolo, neputincios și timid, chiar speriat dacă își aducea bine aminte.

Se ridică Anton cu cearceaful lipit de spate, nu dădu atenție arcurilor de metal ce-i țipară în urmă și se duse la ușă, să o deschidă. Ieși pe punte și îi văzu pe toți dormind, cu soarele arzându-le fețele posace, gurile îndoite și ochii ca niște dopuri, iar de trupuri, ce să mai vorbim! Ca baloții de borhot! Cumplit se enervă Anton, începu să-i înjure cu gura până la urechi, să-i tragă ca pe niște saci și câte și mai câte! Dar ei, nimic! Pirații lui nemernici, soldații lui de cârpă, ce să facă cu așa oameni?

Urcă Anton degrabă, până-n vârful catargului, să vadă ce se mai întâmplase între timp: marea se întindea în fața lui ca și oglinda în care nu se uitase de mulți ani, dar în zare, chiar acolo, stătea o palmă de pământ! Văzând minunăția atât de aproape și transpirând de nerăbdare, trase Anton de funie până jos, trase tare și pânza se întinse, docilă, în bătaia vântului; bucuros că măcar ea îl mai asculta, sări din vârful și, călcând pe o mână ce-i stătea în cale, intră în cabină. Își căută Anton pistolul, cureaua, cuțitul, chibrituri, paloșul, mai îndesă și altele trebuincioase în buzunare, apoi ieși din nou pe punte și nici că mai privi la vitejii lui. De ce ar mai fi făcut-o?! Bufnitura, lemnul scârțâind, zgomotele corabiei lovind pietroaiele și iată-l contemplând plaja; fără să stea

prea mult pe gânduri, sări de pe punte și nu dădu atenție nisipului moale ce-i gădila tălpile. Uitând să mai privească înapoi, se îndreptă grăbit către grota lui secretă și ieși de acolo mai ceva ca un războinic curajos ce era, mai sângeros decât o știa până și firele de nisip, mai bețiv decât un pește. Ieși călare!

Dar ce cal avea Anton, lucios ca smoala iadului, iute ca și focul ce arde fitilul tunului, zdravăn ca butoiul plin ochi, ascultător precum fecioarele cărora le pierduse șirul!

Apăru Anton pe calul negru, hotărât să o rupă cu cele pirateresti, să se îmbogățească definitiv și peste măsură, dar nu pe calea apei și a tunului, ci mult mai ușor, în ropotul calului, pe baza brațului ca stâncă și al paloșului cât toate zilele, să își facă ceva castel, apoi să-și cumpere câteva neveste, toate ascultătoare, chiar așa, ca și calul lui, fioros de negru. Și iată-l cum se opintește în vintrele ferocelui animal, cum gonește străpungând pădurea, lăsând în spate biata lui corabie, tot mai mică și mai mărunță. Merge el de acum la pas, să nu obosească prea tare creatura și ajunge într-un deșert cum nu mai văzuse vreodată: roșu ca și ochii din visul âla nenorocit, mai fierbinte decât însuși soarele și plin valuri de nisip care veneau, amenințătoare, spre el. Anton, însă, nu era chiar prost, știa ca îl voiau doar pe el, bineînțeles! Se opinti din nou, mângâie bestia care scotea deja flăcări pe nări, trase paloșul din teacă, verifică pistolul și dă-i înainte, cu vitejie, ca-n vremurile bune, asaltând corăbii burdușite cu avuții sclipitoare. Izbește Anton cu lama strălucind în soare, până sar stropi de apă de pe brațu-i ca un trunchi, ies scântei din sabia-i încinsă, iar vântul șterse restul, lăsându-l victorios, încă o dată. Savurând nectarul biruinței, își mângâie Anton calul ce necheza de plăcere, îl bătu pe ceafă și îi spuse vreo două

.....
Respect pentru oameni și cărți

vorbe bune. Apoi, merse mai departe și trecu de un râu mare, foarte rece și adânc, însă fără nicio problemă!

Și ce cal avea Anton, lucios ca smoala iadului, iute ca și focul ce arde fitilul tunului, zdravăn ca butoiul plin ochi, ascultător precum fecioarele cărora le pierduse șirul!

Dupa multe zile, ajunge într-o pădure de-a dreptul sinistră, cu o singură potecă în ea. Anton nici nu gândi prea mult și, strâmbându-și gura a dispreț, îi dădu înainte, mai repede, mai adânc, pentru a câta oară?! Iată-l, înconjurat, dintr-o dată, de tufe uriașe, copaci mai groși decât vinul pe care-l băuse cu o seară înainte, insecte enervate, furnici cât pumnul, o groază. Toate îi voiau viața, calul, aurul de pe degete și, dacă l-ar fi avut, sufletul, însă Anton nu era naiv, așa că trase, din nou, paloșul din teacă, verifică pistolul și izbi cu sete într-o furnică ce tocmai se uita, invidioasă, la brățara lui din aur, mână avid calul care fornăia fericit și necheza mai rău ca tunetul norilor îmbibați cu apă, dar nu-l deranja de la munca sa. Și era Anton ocupat până peste cap, ba muncea la o ditamai insectă, ba dădea o gaură cu pistolul într-un copac (să se scurgă seva din el) în timp ce gura-i improșca scuipați și înjura înfricoșător. Leși Anton din pădurea cu sens unic, mai ceva ca din grota unde-și găsisese calul: plin de el, fără nicio zgârietură, cu sabia netocită, doar cu ceva gloanțe lipsă. Trufaș, își potrivea tricornul pe capul ca un obuz, aranjă sabia la brâu și își mângâie mulțumit bestia lucioasă. Obosit de atâta muncă, poposi la umbra unui copac din ale cărui frunze răzbeau arome de ambrozie și ațipi Anton cu capul aplecat pe paloș, în sunetul împăciuitoare al calului pascănd și visă. Dar ce mai vis...! Ochii aceia roșiatici erau și mai aproape, iar valul de rugină se adunase la picioare, îl strângea de glenze, iar el era atât de mic și negru, atât de speriat și neputincios...

Așa sări Anton, lovindu-se cu capul de copac, suflând din greu și strângând din paloș! Ei, fir-ar să fie, doar în vis sunt un pitic, mormăi neauzit de nimeni, dar mai bine doar acolo! În realitate, sunt chiar eu, necapturat căpitan de pirați de cea mai sângeroasă speță! Tuși Anton, privindu-și cu mândrie calul, și ce mai cal avea Anton, negru ca smoala iadului, iute ca și focul ce arde fitilul tunului, zdravăn ca butoiul plin ochi, ascultător precum fecioarele cărora le pierduse șirul!

Calul, potrivindu-și gândurile cu ale lui, se lăsă pe picioarele din față și iată-l din nou pe drum, vibrând câmpia sub potcoavele de aur, speriiind toate umblătoarele pământului și zburătoarele înălțimilor. Merse Anton, sigur pe el, până ajunse în fața unui castel. Dar ce castel...! Alb, cu turnuri ce ascundeau turnulețe și mai mici, placat cu argint și țigle din aur. Un palat, ce mai! Se opri Anton și privi la el preț de câteva zile și câteva nopți. Tare se minuna când, noaptea, vedea bogățiile adunate în camere, aurul strălucind în lumina caldă a candelabrelor (care erau și ele, mai mult ca sigur, făcute din cel mai scump cristal). Tare îi mai bătea inima când vedea fecioarele învelite în mătăsuri, râzând și sorbind vinuri alese din pocale de argint. Cu toate astea, observă ochiul lui abil ca al unui uliu, nici urmă de bărbați! Nu se auzeau săbii încrucișându-se, nu se auzeau plăcutele împușcături, horcăieli, urletele victorioase ori înjurături percutante. Aici, e nevoie de un bărbat adevărat, ca mine, gândi Anton rotindu-și calul. Dar ce cal avea, negru ca smoala iadului, iute ca și focul ce arde fitilul tunului, zdravăn ca butoiul plin ochi, ascultător precum fecioarele cărora le pierduse șirul!

Sări Anton dintr-o mișcare direct în șaua bătută-n pietre prețioase, trase paloșul din teacă, potrive pistolul